Ішов Старець по долині
З ламанцями у торбині;
Кругом поле зеленіло,
Хлібороба веселило,
— А у тебе, Старче сивий,
Нема поля, нема ниви,-
Вітер тихо промовляє,
Жалю серцю добавляє.
Скрізь безлюдно по дорозі;
Шумлять верби по облозі,
Вітер віє-виграває,
Старець слізоньки ковтає.
Аж назустріч із-за жита
Вийшла Доля грошовита,
Любо-мило засміялась
І до його обізвалась:
— Не плач, Старче, не журися,
Глянь на мене, звеселися;
Буде поле, буде хата,
Будуть коники-орлята,
І усякая худоба,
І розкоші, і шаноба.
Золотії бачиш гроші?
Із старого міхоноші
Вони зроблять пана, дуку,
Проженуть від тебе муку,
Тобі добре в світі буде,
Біля тебе будуть люде
На кишеню поглядати,
Медом речі поливати;
Пережив лиху годину —
Наставляй мерщій торбину.-
Кинувсь він… одна хвилина —
Настобурчилась торбина;
Гроші сиплються, аж сяють,

Старцю серце звеселяють.
— Буде,— Доля обізвалась,-
Щоб торбина не прорвалась,
Бо тоді вже, як прорветься,
Все пропало, все минеться.
— Ні, не бійся, Доле мила,-
Каже Старець.— Торба ціла;
Помаленьку, потихеньку
Ще, голубонько, хоч жменьку…-
Доля тихо засміялась…
Торба трісь — і розірвалась…
Старець з ляку торбу в полу,
Потім кинувся додолу,
Лап та лап — скрізь моріжочок,
А хоч би тобі шажочок…
— Доле ж моя, нене Доле! —
Він голосить на все поле,-
Гроші мої, грошенята,
Де ви ділись, лебедята?
Ой головка моя бідна,
І голодна, і безрідна,
Тепер ляже в домовину
На порожнюю торбину!.-
І поплівсь він по дорозі…
Шумлять верби на облозі,
Вітер віє-виграває,
Старець слізоньки ковтає.

Моя байка, добрі люде,
У пригоді, може, буде;
Я додам вам раду щиру:
І при щасті знайте міру.
1890.